

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A DEBRECZENI SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 öt hasábon petten 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű a többiben megjelölt hirdetéseknek lemondás nélkül minden hirdetés után 30 kr. Nyilvántartási költségek minden sora 20 kr. A hirdetések a szerkesztői irodában vértetnek fel. Az előfizetés a hirdetésnek a kiadóhivataltal, a lap szellemi részéhez tartozó költségeknek a szerkesztői irodába a városháza épülete alatt (Rózsater) czimzandók.

NI POSTA.
 24. A szerb táborok sernajeff tábornok Ak-Glavát, tehát a bíróságok közl mindazokat elket Abdul-Kerim pasa
 Mosztárból jelentik, a fejedelem vezérlete róiakon Blagaj és Nem-arott.
 24. (Török forrás.) zó jelenti: Veszél bej gyaloggal és 200 redif. 2-én megtámadta a föl-ség mellett, és megverte gy veszteségeket szen-patok 3 zászlót és sok
 Szabó Antal.
 TTÉR.
 és Társa
 oszlopjárgányos góm-
 pével
 sziveskedett próba-ba tiszta buzával tör-nyel. A magot a ka-z üres szalmát elkü-lőri, és egy óra alatt reszet esépt.
 getti gépekkel Márton-Ufalussy József, Béla és hét folytán meg-t. t. gazdaságosságnek ott a helyszínen meg-on gépekre elfogad szert János Debreczenben.
 olaj, géprészek.
 amerikai
 rrogépek
 arosok részére jobb varrógép, vidékére néve náll kaphatók.
 ztelettel
 y Gyula.
 ktár, miederek és nyassz.fátyolok.
 tes.
 bolt.
 rosháza alatt levő másután következő zó feltétel.
 netni lehet Csanak - vagy levél által zagon.
 265 2-3.
 1876.
 HER
 jutányos Évári árák!!
 rosházzal
 értesíteni, gazdagon
 munk,
 norva-zia szö-ek, a leg-her.

Előfizetési feltételek:
 helyben haszhoz vagy vidékre posztán küldve:
 Egész évre 10 frt.
 Félévre 5 frt.
 Negyedévre 2 frt 50 kr.
 Egy órára 1 frt.
 Előfizethető helyben a kiadóhivataltal, a városi könyvnyomdában, (városbá-épület, az udvarban balra) szűtán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivataloknál.

Deák Ferenc emlékszoira.

Deák Ferencnek az ország fővárosában emelendő emlékszoirát a törvényhozás országos adakozás útján határozta felállíttatni. Ez emlékszoir tárgyában működő végrehajtó bizottság részéről Szlávy József küldötte meg az aláírási ívet a hazai lapoknak, köztük lapunknak is, azon kísérő irattal, melyet a felhívással együtt a nemzeti és hazafiai elismerés, hála és kegyelet nevében ajánlunk olvasóink figyelmébe. Az olyan jellemeket, minő Deák Ferenc volt, pártkülönbség nélkül szokták megiszteni a mivel nemzetek, tudván, hogy e tisztelben önmagukat tisztelik meg, s a jövő kor számára tartják fenn emlékszoiraik által a hallhatatlanságra a követendő eszményképek élő emléket. A felhívás épen azért is ajánljuk olvasóink szives figyelmébe, mert csakis az ily önkéntes adományokból állítandó szobor lesz Deáknak méltó emléke, kinek szelleme és egész élete a leghangosabb tiltakozás volna egy olyan emlék ellen, mely az ő neve örökítésére az állam pénztárából állíttatnék fel.

Adományokat lapunk is szivesen fogad el az illetékes helyre szorgalmazást végett, s a hozzájuk érkező összegeket a „Debreczeni Ellenőr”-ben fogjuk közölni és nyugtatni következő számainkban.

A Deák Ferenc emlékszoir tárgyában működő nagy bizottság felhívása így hangzik:

FELHÍVÁS.

A közhála a történetírás is megelőzve, törvényben sietett megörökíteni „Deák Ferenc”-nek, csaknem felszázadott átt, vezíri szerepben, olykor a legválságosabb körülmények közt szerzett hazafiai érdemeit.

S ugyanazon törvény, melynek lapjára iktatta fejedelem és nemzet „Deák Ferenc” emlékeztét, rendeli egyszersmind, hogy a kormány az ország fővárosában, az elhunyt méltó emlékének országos adakozás útján, felállítása iránt intézkedjék.

A törvény ezen rendelkezésének végrehajtása végett, a kormány felhívására, a fővárosban az országgyűlés elnökeinek vezetése alatt egy nagy bizottság alakult.

Ugy hiszi e bizottság, hogy jövője biztosításán munkál a nemzet, midőn maradandó alakban a művészet vésoje által is megörökíteni törekszik azon államférfi tulajdonok emléket, a melyeknek jelene bizottságát közzésheti, s az utódok elé is örök példányul állítja az egyszerű polgári nagyságot, mely a teljesített hazafiai kötelesség öntudatában kereste és találta föl minden jutalmát.

A bizottság ez okból hazafiai kötelességet vél teljesíteni, midőn az adakozás megkönnyítése végett aláírási íveket bocsátva ki, a törvény rendelkezéséből egyszerűen felhívja a haza minden osztályu polgárát:

Emeljünk szobrot.

„Deák Ferenc”-nek!

Majláth György s k., Ghyczy Kálmán s k.,
 elnök, elnök.
 Falk Miksa s k., Jókai Mór s k.,
 jegyző, jegyző.

A Deák Ferenc emlékszoira tárgyában működő végrehajtó bizottság nevében Szlávy

A „Debreczeni Ellenőr” tárcájaja.

AZ ÉN HALOTTAIM.

— ELBESZÉLÉS. —

(Folytatás.)

Mígön lakómarom mentem, az asztalon egy levél várt rám Irénről jött az. Itt van meg most is, hallgadsz meg hogy mit ír:

„Kedves Zoltán! A mit ma tett velem, örökre megmaradandó gyászom emlékem lesz. De megérdemeltém azt. Én nem világosítottam nagyon sokról fel. Én nem vagyok Andor-laki lánya, hanem ifjúkori botlásának szegénye-takarja születésemet. Mint felöltött leány 14 éves mentem ő hozzájuk s azóta ott vagyok, és az-óta átkozott az élet. Ne tudja ő meg sohasem hogy mennyit szenvedék. 18 éves voltam akkor, a midőn őt láttam. Anyám nevelt föl — czi-jái lehettek, mert épen arra eszköznek használt föl. Őt megláttam, de szerettem már akkor egy férfit; az eltávozott tőlem, messze, nagyon messze, s őn újra lángra lobbant bennem a szerelem, sőt észleztette azt. Anyám — Andor-laki gyöngye férfiatlan jellem volt. Ő nem élt köztünk, csak egy házban laktunk; ő nem tudta mit csinált neje, ő csak a váltakozó irrogatá-sa, és ő csak fizetett... Anyám... őh mily

József által lapunkhoz intézett levélből tájékozúl közöljük a következőket:

„A begyűlendő adományok kezelése s ellenőrzése körüli eljárás illetőleg van szerencsém a t. szerkesztőséget értesíteni, hogy a pénzügy-, továbbá a földmivelési-, ipar- és kereskedelmi miniszter urnak az adakozó közönség érdekében tett intézkedés folytán, adományok a fentebbi czéla valamennyi állampénztárnál és posta-hivatalnál fogadtatnak el, s hogy különösen a pénzügyminiszter ur oda utasította, az összes állami pénztárakat, hogy az ily adományok átvételére e czim alatt: „Deák Ferenc emlékszoirára befolyt adományok” külön naplót nyissanak és vezessenek, melybe a befolyó készpénz, értékpapíros és egyéb értéktárgyak, az adakozó feleknek kiszolgáltatandó szabályszerű, t. i. két főtiszt aláírásával s hivatali pecséttel ellátandó hivatalos nyugta, és azoktól viszont veendő ellen-nyugta mellett bevételeződik.

A mondott napló minden hó végével szabályszerűen ökmányolva a befolyt készpénz és értékkel együtt a központi állampénztárhoz fog beküldetni.

A postahivatalok a fentebbi czimen befolyó pénzeket a jövedéki pénzekkel együtt fogják kezelni, s minden hó végével a posta-pénztár útján az adakozók neveit kitüntető jegyzékkel együtt, szintén a m. kir. központi állampénztárnak küldendik át.

Az adakozók névsora óról-óra a hivatalos lapban közzé fog tétetni.”

— Az orosz-osztrák barátságáról a „P. C.” Szent-Pétervárról azt írja, hogy Sándor czár a reichstadi találkozás óta többször elragadtatással nyilatkozott az osztrák császárról, s ki-mondta „hogy senkinek sem fog sikerülni egy-hamar, közte s Ausztria közt viszályt feltenni.” Mondják, hogy ezzel Angliára célozott, mely iránt többször ingerültenk mutatta magát. Gorcsakoff is fölvezet nagy elégteliséggel nyilatkozik a reichstadi találkozásról.

— A román trónbeszéd igen hosszason s sötét színekben rajzolja az ország belállapítást, mondván, hogy az előbbi kabinet működése teljes anyagi s erkölcsi romlású idézett elő. Az új kormány mindezen sérelmek orvoslását igéri. A kamara e hó 19-én tartott ülésében elrendelte a Catargiu Lascar miniszterum perbevonását.

— Olaszországban a keleti háború miatt nagy mozgalom van. A kormány 65 ezer főnyi katonaságot hívott be, s gyakroló tereket jelölt ki. Sietnek a tisztai állomások betöltésével is. Végre legujabban ezen rendelkezést adták ki, hogy az egész sereget Wetterli fegyverekkel lássák el.

— Török trónváltás eshetőségét fejtegeti a „Montags-Review.” Hivatalosan bevallják — ugymond, — hogy a kard felvezetés szertartása s szultán megrendült egészségi állapota miatt halasztották el. De Konstantinápolyban a betegét gyógyíthatatlan elmezarban szenvedőnek hiszik. Tudják, hogy trónralépte óta egyikét sem fogadta a külföldi követeknek, hogy hozzáférhetetlen miniszterei nézve, s hogy a nagyvezír is csak ritkán jut azon helyzetbe, hogy személyesen vehesse át a szultán parancsait. A részleteket természetesen a palota titka fodi; de lehetetlen e titkot oly szigoruan megőrizni, hogy a szultán szomorú elme állapotáról ne jöjjön valami tudomásra. Konstantinápolyi sürgönyök egy új kormány lemondását helyezik kilátásba. Már most is nem a szultán akarata, hanem az államtanács egy neme kormányozza a birodalmat. Eddig sikerült a benső egységet fentartani, de

— Hova? én szakítottam már a mult minden emlékével.
 — Óh ne öljön meg Zoltán — hisz én csak önt, egyedül csak önt tudomszeretni, vagy öljön meg és taposson össze, — de én nem válok öntől meg.
 — Kivülről zaj hallatszott. Andorkának jött Oszkár lovagjával.
 — Uram, — kiált a nő — hol van, hová tette leányomat?
 — Itt vagyok, — kiált a másik nő, — merészen szembe szálva az anyával.
 — Ilát ily szegény kellett hozni, te elvettéltem lányt, egy férfi szobájában éjlel...
 — Anyám ne bánts! —
 — Hölgyeim! szólottam közbe én — e hely az én lakómarom. Távozzanak innen. Leánya most jött, mint egykori imádoztam ide, hogy szabadítsam ki s őn kezéiből. Én nem fogom azt tenni. A kinek anyja elő nő mint kegyed, s ki képes azt tenni a mit őn akar asszonyom, ahhoz nekem az életben senmi igényem nincs.
 — Uram, — szól erre a jelenlevő férfi, — őn nem védelten nődt sért, mert én is itt vagyok.
 — Nem örülök rajta, —
 — Őn megseréte e nőket, elégtételt kérek. —
 — Ilyen dologért, s önnel nem fogok vivni.
 — Mert gyáva és nyomorult őn — és az ily lesz a mig él.

A HÁBORÚ.

„Fogtam törököt, — de nem ereszt” — így vannak vele a jó szerbek. Addig gyűrdöktek, acsarkodtak és hadonásztak Törökország ellen, addig erősítették cikornyás hátravonásokkal győzelmeiket, míg a török forrásból merített harci hírek valókban bizonyultak, s ezen körülményt ma már Belgrádban sem tagadják.

Eddig ugyan csak győzelemről szóltott ott az ének, hanem a tegnapi érkezett belgrádi hírek már hivatalosan constatálják, — ha bár csak indirekte, de az egyre megy, — hogy Casrajeff hadserege visszavonulóban van, illetőleg volt, Ak-Palanka és Babina-Glavától. A tény ugy van elődva, hogy ezen posztók elhagyását, melyeket Abdul Kerim bevehet, a vezérkar határozta el. Tehát még sem látszott tanácsosnak bevenni Konstantinápolyt, hanem egyelőre szükségessnek tűnt fel a „hátrafelé való koncentráció,” a mit most az egyszer maguk a szerbek constatálnak.

— Mióta a háború foly, mostanig nem jött még híre annak, hogy Montenegró fejelelme a maga vezetése alatt álló csapatokkal valamely nagyobb vagy általában csatát vívott volna; ma jó e tekintetben az első hír, hogy Muktar pasa Nevesinje és Blagaj között megverte a Nikita által vezényelt csapatokat.

A porta bizalmasan megadta a választ Románia hét pontjára. Abban kétség sem volt, hogy a porta, dacára szorult helyzetének, csak hallani is akarjon a Szulna torkolat átengedéséről. Ezt tehát határozottan visszautasította, valamint a követeléseknek még két pontját: Románia jurisdikcióját a Törökországban lakó románok fölött és az ottal ügynök fölvetelt a diplomatiá testületbe. A többi négy pontra rá áll a porta; vagyis azokra, melyek a porta és a vazallus állam köti viszonyok mit sem változtattak, a más államokkal való szerződésök kötését is csak feltételekkel, azaz esetről esetre igérkezik megengedni a portá. Románia azonban megelégedhetik azzal, mit a porta sd.

A török kormány mely titokban tartja a dőli hadsereg küldelmének eredményét E titkokban a konstantinápolyi lakosságnál nagy nyugtalanságot kelt.

Ignatjeff Pétervárra utazott el. Oroszország ingerültsége — mint a török fővárosból írják Anglia ellen veszélyes jellegűt öltött magára. A pétervári török követ is az orosz fővárosból szabadságútróra Konstantinápolyba utazott.

Angliában a keleti kérdésben még eddig tartja magát a teljes semlegesség elve. A legujabban e tekintetben folytatott vita tegnapielött vette kezdetét az angol parlamentben, erről azonban még tudósításunk nem érkeztek.

Egy konstantinápolyi távirat jul. 24-ről igen fontos közleményeket hoz. Többek közt azt állítja, hogy a legközelebbi napok alatt az elhatározó ütközet közvetlen be-következőzése várható.

Mint a stratégiai álláspontok mutatják, ennek csakugyan be kell következni pár nap alatt. S ha lehet hinnünk a török sereg eddigi győzelmében, fanatikus lelkesülésében, bizony hihetjük, hogy a szerb hősök folytatni fogják a „hátrafelé összpontostást”, mig csak egyszer nem lesz kit összpontostani.
 — És ez szükséges is, főleg ha hitelt lehet adni a „P. N.” következő közleményeinek:
 Az osztrák-magyar interventív Törökország ellen, ugy látszik a döntő körökben elhatározottat az osztrák államvasut igazgatósága a hadügyminiszteriumtól azon utasítást kapta, hogy 400 sebesült-szállított kocsi tartson készen augusztus 15-éig; hasonló parancsot kaptak azon magyar vasutak, melyek a harcztérrel összeköttetésben vannak.
 A táviró jelenti, hogy Ecséből herceg Windischgrätz Lajos tábornok, rendkívüli küldetésben Szent Pétervárra utazott.

A „Bassiret” félhivatalos lap jelenti, hogy Zichy gróf osztrák nagy követ tegnapielött (jul. 19-én) hivatalosan értesítet a portát, hogy az esetben, ha a háború 15 nap alatt (tehát aug. 4-ig) nincs befejezve, az osztrák kormány kényszerre érezné magát Szerbiát saját csapatai által occupálni.

Ily szomorú viszonyok között jól esik hallani a török politikuskok férhas elszántságáról, melyről a „N. H.” levelezője értesít a következők:

Tudják a török külügyi hivatalban, miszerint a szerb kormány azon sürgető kéréssel fordult Orosz- és Németországhoz, hogy avatkozzanak be Szerbia javára. Mit felelt e két hatalom a kérelemre, az nincs tudva, de igenis tudja itt minden beavatott ember, mire határozta el magát a porta. Törökország — mint a nagyvezír 17-én hivatalosan kijelentet — miáltal sem tartóztatja magát vissza a Nándorfehérvárig való nyomulástól, hogy legalább néhány évtizedre nyugalmat biztosítson magának. Ki akarják irtani az uralkodó cliquet.

Szerbia megaláztatása haláluk lesz az ut-tráknak. A diplomatiá hajthatatlanul találja a portát. „Vagy megsemmisítjük ellenségeinket, vagy küzdünk utolsó csepp vérig, s elhagyjuk Európát” — így nyilatkozott egy kiváló államférfi. A nyugalomnak délkeleten a teljes győzelem leendő legjobb garantája, s a törökök néhány nap alatt kivívják e győzelmet, ha a csaknem lehetetlen árulás nem változtatja meg a háború szerencsétjét.

FŐVÁROSI HIREK.

— Székács József superintendens vezetésével beteg. Trefort Agoston megszámolta a muzeumi lépcsőház munkálatait, s annak költségeire 6000 forint igért utalványozni. A zugligeti nyaralók lakói minden szombat este tánczenyalmat rendeznek. Prem József fiatal író eljegyezte Lonkai Antal leányát: Lenkét. A nemzeti színház jövő hó közepén kezdi meg előadásait. A rendőrség legközelebb 114 egyént tartóztatott le 24 óra alatt. Thán Mór a muzeumi falfestmények nem sokára bevezeti. A fővárosi összes tanítók fizetése 62,780 forint tesz. Vizváry Gyula holnap lép fel először a népszínházban, miután szabad-ságideje letelt. A zugligeti orvos nagymérvű tehatmanságnak jött nyomára. A Dunából egy erjedékesk indult hullá fogatott ki.

VIDEKI LEVÉL.

Munkács, 1876. jul. 22.

Mélyen tisztelt Szerkesztő ur!
 Azon reményben, hogy a t. Szerkesztő ur beces lapjában a vidéki érdekeket tárgyzó tudósításoknak is — tapasztalásom szerint szives enged tért; vagyok bátor e pár sorban itteni társas életünknek egy pár epochalis tényezőjéről, nevezetesen a dalárdáról egyet-mást szólni. Egyszersmind komoly szó is volna ez azokhoz a kiket érdekel.

Az ungvári dalárda — mint előre is jelezte volt, — f. hó 15-én városunkban egy dalestélyt öbajtván tartani, az ahhoz szükséges minden előkészület pontosan megtett. Elérkezett a nagy nap esteje, mely előre kedves illu-sziókban ringatott mindenkint. A helybeli dalár-dól fogadtatva megkezdtek a hősök művésze-töket.

Az első benyomás kedvetlenül lepte ugyan meg, — a kevés számmal gyülekező hallgatóság miatt a szerelésekben önérettel bíró ifjakat; de a későbbi eredmény kedvező hatása egy-látszott jó benyomást tett rajok, mert valódi exaltált lelkesedéssel éneklék daljokat.

— Az éneklés és mulatság további mozza-natairól nem szólok.
 Ha reklamtól akarnék e helyen egyik egy-letnek a másik nevével e dicsőségével csinálni — ama „páva toll” mese példájára; — akkor mondhatnám, hogy a dal lelkesítő hatalma égi varázs minden ajakról, minden szivvre, minden alkalommal; s hogy az minden

E szavakra dühölt elvakítva, tetlegességbe törtem ki. A párhaj kikerülhetetlen volt. Más-nap elintéztük kettlen. Amerikaiason. Egy fekete és egy fehér golyó. A ki a feketét fogja ket-tönk közül buzni az két év múlva meghal, úgy a hogy akar, akár lassu méregtől is, csak hogy a halál nagyon biztos legyen. Én huztam először. A fekete golyót.
 — És a második, nézze uram ez pedig fehér. ... A dolog tiszta volt, — ajánlom ma-gamat...
 Meg azon a napon ott hagytam a fordót. Megakartam ölni magamat. Leurgani egy szirt-rol a mélybe, egy golyó — és aztán vége lesz mindennek. De nem, gondolom, nem leszük gyáva. Két évet át akarok élni, két év múlva majd könnyen meghalok...
 A fővárosba telepedtem ezután meg. Ekkor léptem végre szoros barátságba, téged szerettelek azóta egyedül...
 Émelekkel ró talán, hogy alig egy éve nagyon komor voltam. Okát kérdezted, nem vallottam be azt. Most megmondom azt is.
 A főváros egyik játékony czéla hangver-senyében egy külföldön csakhamar híressé lett énekesnő lepett föl, Verdi egyik örökségű kedves dalművéből énekelve pár részt. Én is ott voltam a hallgató kíváncsiak között a leg-első sorban. A művésznő nagyszerűn fogadták. Gyönyörű jelenség volt — és a mint látszóval felé irányzám, engemet észrevéve, indulatosan

érzékünket elzónja a külvilágtól, s csak a dal országának örömeit szemléltetni velünk; mondhatnám, hogy azon tetszésből és diadalból, mit ez ifjak elragadó énekekkel nyertek, a mi dalár-dánknak is jutott valamit; a mennyben ez is a dal terén működővén, igyekezett talán többre becsülnék s inkább belátják törekvésök pártolá-sának szükségét; de ezen mondatom szomorúan megfogadott a közvélemény, mely épen ellenkezőleg adott kifejezést véleményem ítéleté-nek, midőn — hogy népies szavakkal éljek, ily formákat hallattat: „bizony a mi dalárdánk nem tud ily, nem érdemi a pártolást,” csak a kezdetlegesség első nyív-önök örökűdik megal-lani,” „mert nincs jó vezetése” stb.

Sajnálattal bár, de csakugyan be kell val-lani, hogy eme közvélemény-nyilvánulások sok részben igazak, — mert dalárdánknak se szervezete, sem figyelme, sem különösen ügyes jelzései, sem harmonikus accordjai, sem a darabok megtanulására való készség nin-csenek ugy megtartva és kifejtve, mint azokat a dal szelleme megkíváná és a mint az előző időkben megvoltak. Még a relativ különbség is oly nagy a két daltelést között, hogy az összehasonlításnál igazán Götthe utolsó szavai jut-nak eszünkbe.

Nem akarok itt — bár helyén volna — utasításokat adni az egyletnek jövőre, teendői iránt; de bizonyára anyagi jó akaratú figyelme-zetés, még sem lesz felesleges, hogy ha az egy-let előbbi jó hírnevét visszaszerelni, a pártolást kiérdemelni, s több tagot nyerni önjait, akkor t ö b f é n y t, t ö b b r e n d e t, t ö b b h i g a d t m e g h a t á r o z á s t, s t ö b b s z o r g a l m a t k e l l az ügyre fektetni. — Ekkor nem fogja magát az egylet soha hasonemű egyletek előtt megsegyenelni. — C o n d e m n a s i m e n t i o r!

Egyidejűleg e közleményemmel nem hely-hatok említsék nélkül egy különös dolgot, mely Munkács városában egy valamely ismeretlen kéz által üzetik Lonkai Antal leányát: Lenkét. A nemzeti színház jövő hó közepén kezdi meg előadásait. A rendőrség legközelebb 114 egyént tartóztatott le 24 óra alatt. Thán Mór a muzeumi falfestmények nem sokára bevezeti. A fővárosi összes tanítók fizetése 62,780 forint tesz. Vizváry Gyula holnap lép fel először a népszínházban, miután szabad-ságideje letelt. A zugligeti orvos nagymérvű tehatmanságnak jött nyomára. A Dunából egy erjedékesk indult hullá fogatott ki.

Hogy mit akar ezzel amaz illetékellen tudósító elérni, meg nem foghatjuk. Vandalissámság akarja-e varázsolni amaz első tudósításával e város személybiztonsági és rendőri helyzetét — a mi pedig aljas hazugság volna; vagy jészte-getni akarja-e mennyő és így hullatásával az érdeklettek? Bármínő indokok vezessék is ezen a hirlap-írodalom terén szörny próbálgatásokkal küzdő miserans kapacitást, megsegjűk neki, hogy nem fog eljutni a Parnassusa soha, de még okosabban teszi, ha megfogva a kenyérböjtöt, hasznos munkával fogja kiérdemelni az étető levegőt, mit a természet ilyenekre is pazarol. — Si taucisses!!!

Maradok — Munkács, 1876. jul. 22.
 mely tisztelője:
 K. J.

VIDÉKI HIREK.

— Kolozsvárt, br. Jósika Irént, felel-hetlen emlékü regényíróknok unokáját, a napok-ban jegyezte el br. Jósika Samu, a br. Jósika Lajos fia. A tudosi (Erdély) ref. lelkes Nagy Tamás, f. hó 17-én elhunyt; mint beszélik sze-rencsétlen szerelme tette bujdosóvá. — Gyula-Fehérvárt, Pap Agoston másodtanfelügyelő sikkasztásért megvádolták elé állították. Nagy-Váradon a gazdasági egyesület gyűmölcskiállítást rendez, s az egylet szives csarnoka vasár-nap ismét megnyitja az idei első gyűmölcskiállítá-sra. Maramaros-Szigeten polgármesterre Asztalos Albertet, a híres honvédezés Aszta-los Sándornak hívért választották.

kiáltott fel: „Zoltán!” Én is fölismertem, hiszen Irén volt ő. A kiáltást a tapsviharban alig vet-tek észre egy néhányan.

— És aztán dalolt, énekelv bujdosón, szépen elragadóan.

Hangja esengétt, mint a tiszta ércz, majd tompán zúgott, mint a megöztöt üveg harang hangja, most sirt vagy kacagott, most lesújtott és elszomorított, aztán fölemelt és újra cir-gadt. Angyaloktól eltanult ének volt s mint a költő mondja „mely felszaggatja édes a kin-özött gyógyítja be a szív sebtét... Később az utolsó fellépésénél egy magyar dal énekelte „Káka táván költ a ruca”... És én kedvezzek sebeit... Őh mint tépte fel szivem hegedgett dalomat, őh mint fájt nekem hallani ajkáról „Ki-dült a fa...” végső sorait hogy... Ugy elváltól te én tölem, mint őssel va levetöltök elváltól!”

A közönség tapsolt, a lelkesültsgű óriási volt, virág zápor hullott a színpadra, és én — felelve a mult minden hibáit, — oda dobtam egyetlen szál virágom utószóra. A művésznő ott hagyta az értékes virágcsokrokat s az én szerény virágom vette föl, s ajkához szorítá. —

Előadás után névjegyet küldött s meghí-vott magához.
 (Folyt. köv.)

